

Hvad er egentlig det gode liv?

Eller måske langt mere interessant: hvordan opnår man det? Det kunne godt være den moderne udgave af det spørgsmål, som den unge rige mand stiller Jesus i dag.

For vi kan godt drage en parallel fra den unge rige mand til vores velhavende samfund i dag.

Flygtninge trodser Middelhavet med livet som indsats for at komme op til vores del af verden. Helt overbeviste om, at deres liv vil blive bedre her. Og når man ser i fjernsynet, hvad mange af dem flygter, så kan man dårligt fortænke dem i at gøre forsøget i at komme herop til en langt rigere del af verden.

Og undersøgelser viser da også igen og igen, at vi er blandt verdens rigeste og lykkeligste lande.

Men betyder det, at vi har fundet opskriften på det gode liv? Og på hvordan vi opnår det?

Nej det gør det næppe.

Vi ved alle sammen godt, at der er en bagside af vores samfund. Stress, depression, angst, selvmord. Til trods for at der er meget fokus på det gode liv for tiden; der bliver udgivet bøger, hvor gode erfaringer gives videre. Og store stjerner inviterer seerne ind i kulissen, for at vise, at det glamourøse liv nemt kan falme.

Så hvis vi nu forestillede os, at Jesus i egen høje person pludselig stod foran os, ja så tror jeg egentlig, at jeg ville spørge om det samme: hvad er det gode liv eller hvordan får jeg det? Hvad er meningen med livet.

Jesus ville sikkert allerede vide, at jeg godt kan lide at rejse, at jeg synes det er fedt at få børnene passet, så vi kan gå ud og spise en lækker middag. At jeg sætter pris på tid med familien, at besøge mine forældre, læse bøger. Så hvad ville han mon svare sådan ret jævn gennemsnitsdansker som mig?

Jeg tror han ville svare det samme. Jeg tror at han ligesom dengang med den unge mand, vil føre samtalen væk fra hvad det gode liv er over til at tale om *den gode*.

Dels fordi der er den indlysende grund, at vi jo er vidt forskellige, så at begynde at remse op, hvilke ting der skal til for at give vores liv mening, vil netop *ikke* give mening.

Men jeg tror også Jesus gør det, fordi selve spørgsmålet vidner om en bevidst eller ubevidst forståelse af livet med andre mennesker som en slags tjekliste:

Ja jeg køber Hus Forbi og en ged som mandelgave. Ja jeg forsøger at tilgodeser andres behov. Jeg er min mand tro og synes da også, at jeg respekterer andre.

Så hvad så nu? Hvad bliver der så stillet mig i udsigt nu?

Men det handler ikke om at komme til bunds i forpligtelserne overfor andre. Det er ikke sådan en stige med alle mulige regler og bud, vi kravler længere og længere op på, for til sidst at være på toppen af det hele. Det handler tværtimod om et helt grundlæggende ståsted.

Det er derfor Jesus viser os hen på *den*, der er god fremfor at skulle *gøre* det gode. Og et ståsted med den gode, det er det, der bliver givet os i dåben.

For i dåben bliver det sagt til os, at vores liv er indhyllet af noget mere end hvad vi selv kan se og tillægger det. Der er altid noget mere at sige om os. Der er mere at sige om ham på bænken med de klirrende

flasker, der ikke rigtig kan få styr på sit liv, og der er mere at sige om direktøren i toppen, og om alle os andre.

For ud over det synlige i vores liv – det vi magter og har succes med eller modsat, der hvor det ramler for os, der gælder det for hver eneste af os, at vi er fælles om at være barn af Gud, og vi er godtaget og elsket af ham. Det sætter os fri – og det forpligter os.

Prøv at tænk på en drage, altså sådan en man sætter op i blæsevejr. Alle der har prøvet at flyve med drage ved, at det nogen gange handler om at give den meget line, så den kommer højere og højere op, og andre gange – hvis vindstød virkelig tager fat, skal man holde ekstra godt fast eller rykke den lidt tilbage.

Men man må ikke give slip. Og selv om man måske kunne tro, at dragen ville stige op i det blå, hvis vi skar linen over, ja så sker der faktisk det modsatte. Den falder til jorden. Sådan er det med vores forhold til Gud og sådan er det med vores forhold til andre.

Ingen af os lever for os selv, men overalt er vi forbundet med Gud og hinanden. Og det er vores pligt at holde fast i linen til de andre, så ingen styrter mod jorden. Og det bliver vi aldrig færdig med.

Jesus vil have den unge mand – og alle os andre – til at indse, at penge eller ej, så kommer vi aldrig derop på toppen, hvor vi kan cutte forbindelsen til andre og tro vi kan flyve afsted selv. Og vi kan heller ikke spørge som den unge mand, der mente at nu havde han gjort sig fri af pligterne, og derfor nu troede han kunne se frem mod det gode liv, et evigt liv med Gud.

Tænker vi, at de gode gerninger vi gør er vejen mod det gode liv – og et liv med Gud som en slags endemål, ja så bliver det som et nåleøje vi umuligt selv kan komme ind ad. Nej, nøglen til at åbne himmeriget op – og det skal både forstås som himmeriget i himlen men også på jorden – den nøgle der skal åbne det, det er korset.

Korset som bliver tegnet ved dåben, sådan som det blev over Ellie for et øjeblik siden, og korset som bliver tegnet over os alle ved velsignelsen til sidst i hver en gudstjeneste.

Vi forbinder måske mest korset med død, og lige her uden for er kirkegården fyldt med sten og med kors, der angiver dødsdatoen. Men korset er ikke et dødstejn, det er i virkeligheden et livstejn.

Korset er det kristne symbol, fordi det var dén begivenhed med Jesus på korset, der allertydeligst viste, hvad Gud gør for os.

Nemlig at han går med os hele vejen, også den ensomme, den mørke vej, der gør ondt. Men også at han lader vejen munde ud på en måde, vi ikke troede mulig. Hvor et nyt liv med ham byder sig til.

Og når Jesus drejer talen væk fra det gode vi gør over på *den* gode, så er det fordi, det gode liv ikke er at være færdig med tingene; det gode liv er at livet ligger foran en. Åbent og forbundet med mennesker omkring os.

Det gode liv er også at vi føler os værdige til at træde ud i det åbne landskab. Ikke fordi vi hver især er noget særligt, men fordi Gud giver os den plads i verden.

Og det gode liv er også at når vi træder ved siden af, at vi da frit kan rejse os igen. Linen bliver ikke cuttet til os, tværtimod, så er det der, der bliver holdt ekstra fast i os.

Det er det rygstød, vi gives, når vi har fodfæste i dén, der er god, fremfor det der er godt.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.